

РЕШЕНИЕ

№ 1320

гр. София, 28.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 08.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **5906** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 1,ал.1 от закона за отговорност на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба, вх. № 24274/28.06.2022г., уточнена и конкретизирана с молба 27.07.2022г. по описа на съда на „Т.С. ЛИЗИНГ- АУТО“ ООД ,ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя Т. Н. Ц. –Г., чрез представител по пълномощие адв. Г. Т. срещу Национална агенция за приходите/НАП/, с адрес ,град С., [улица], с искане за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени в общ размер на 15 510 лв. /3 800 лв. + 6 500 лв. + 3 480 лв. + 1730 лв., без ДДС/, за периоди от 25.09.2019г. до 14.09.2021г., състоящи се в направени от ищеца разноси за адвокатско възнаграждение по обжалване на актове, издадени от органите по приходите в хода на ревизионни производства, а именно: РД № 22221018005768-092-001 от 30.08.2019 г., РА № Р 22221018005768-091-001 от 27.07.2020 г. и РА № Р 22002220006347-091-001 от 22.06.2021 г., ведно с обезщетение в размер на законната лихва върху претендираните главници, считано от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.

В исковата молба се твърди, че на 21.09.2018 г. срещу ищеца е образувано ревизионно производство за установяване на задължения по ЗДДС за периода 01.09.2013 г. – 31.08.2018 г. На 09.09.2019 г. ревизираното дружество сключва договор и анекс към

него за правна защита и съдействие с адвокатско дружество „Б. и партньори“. Изплатен е първоначален хонорар от 4 560 лв. /3 800 лв.+ 760 лв. ДДС/, като е уговорен и резултативен хонорар, в размер на 8 % върху отменената част от издадения на 30.08.2019 г. ревизионен доклад. Адвокатското дружество изготвя проект за възражение против РД, който е изпратен за одобрение от управителя на дружеството, който от своя страна го препраща до приходните органи в ТД на НАП-С.. В издадения на 27.07.2020 г. РА установените данъчни задължения с ревизионния доклад са намалени с 79 969,43 лв. РА е обжалван в неотменената част и с решението си от 13.10.2020 г. директорът на дирекция „ОДОП“С. отменя РА за сумата от 45 503,40 лв. /28 633,34 лв. главница и 16 870,06 лв. лихви/ като в неотменената част връща преписката за извършване на нова ревизия. Срещу издадения нов РД на 20.05.2021 т. е подадено възражение от адвокатското дружество. На 22.06.2021 г. е издаден РА и впоследствие на 28.06.2021г – РА за неговата поправка. Ищецът е обжалвал ревизионния акт и със своето решение от 03.09.2021 г. директорът на дирекция „ОДОП“С. отменя РА за сумата от 16 974,94 лв. /11 324,57 лв. главница и 5 650,37 лв. лихви/. Общата платена сума от дружеството за извършените адвокатски услуги е в размер на 15 510 лв. без ДДС. Тази сума се претендира като обезщетение за претърпени имуществени вреди, ведно със законната лихва. В съдебно заседание искът се поддържа от адв. К., която претендира присъждането на разноски по представения списък.

От ответника – Национална агенция за приходите, е постъпил писмен отговор на 02.09.2022 г. с който се оспорва предявения иск по основание и размер. Излагат се съображения за неоснователност и недоказаност на главните и акцесорните претенции за лихви. При условията на алтернативност моли съда да отхвърли иска за сумите над 3 800 лева, претендирана без ДДС по фактура № 910/24.09.2019 г., като оспорва основателността и размера на исковите претенции, в размер на 6 500лв. без ДДС по фактура № 1023/04.08.2020 г., в размер на 3 480 лв. без ДДС по фактура № 1038/20.10.2020 г. и в размер на 1730 лв. без ДДС по фактура №1155/08.09.2021 г. Алтернативно моли в случай, че съдът приеме за основателна претенцията на ищеца за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в хода на ревизионното производство, то размерът на същата да бъде намален съответно до размера на материалния интерес съгласно отменения Ревизионен акт № Р-22221018005768/27.07.2020 г. Релевира се довод за липса на настъпила вреда и причинна връзка между административните актове и претендираните адвокатски възнаграждения. Следва да се има предвид, че нито РД, нито РА са отменени изцяло. В съдебно заседание ответникът се представлява от юрк. Н., която прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар за настоящата инстанция и претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки. Прокуратурата на Република България – чрез прокурор Д. изразява становище, че искът е основателен и доказан за сумата 3 800лв. и неоснователен и недоказан за останалите претендирани суми.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с исковата молба твърдения, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК, вр. чл. 144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221018005768-020-001/21.09.2018 г. е възложено извършването на ревизия на „Т.С.Лизинг-Ауто“ ООД по ЗДДС за

периода от 01.09.2013 г. до 31.08.2018 г. За резултатите от ревизията е съставен ревизионен доклад № Р-22221018005768-092-001/30.08.2019 г. С РД са установени задължения за ДДС и лихви за забава в общ размер на 140 995,25 лв.

На 09.09.2019 г. ищецът сключва с А. „Б. и партньори“ договор за правна защита и съдействие. Предмет на договора е „осъществяване на процесуално представителство и защита пред органите на НАП, Административен съд – София-град, както и пред Върховен административен съд при и по повод обжалването на Ревизионен доклад № Р-22221018005768-092-001/30.08.2019 г. на ТД на НАП-С., както и евентуално издадения въз основа на него акт - до окончателното решаване на спора с влязло в сила съдебно решение“. Договореното възнаграждение е 3 800 лв. без ДДС, изчислено по чл.8, ал.1, т.4 от Наредба № 1 на Висшия адвокатски съвет /в относимата към този период редакция/ и в чл. 1, б „а“ от договора е определено, че това възнаграждение покрива положения адвокатски труд до окончателното решаване на спора с влязъл в сила акт – решение на административен или съдебен орган. На същата дата между страните е подписан и анекс, с който е договорено изплащането на допълнително възнаграждение в размер на 8 % от отменения размер на акта, в т.ч. главница и лихви. На 24.09.2019 г. ищецът заплаща на адвокатското дружество договореното възнаграждение в размер на 4 560 лв. /3 800 лв. + 760 лв. ДДС/, за което е издадена фактура № 0...910. На 10.10.2019 г. в ТД на НАП-С. постъпва Възражение, вх.№ 53-00-3111 против ревизионния доклад от управителя на „Т.С.Лизинг-Ауто“ ООД Т. Ц.-Г.. Ревизията приключва с издаването на РА № Р-22221018005768-091-001/27.07.2019 г., с който са установени данъчни задължения по ЗДДС, в размер на 65 223,95 лв. в т.ч. 42 817,91 лв. главница и 22 406,04 лв. лихви за забава. На 04.08.2020 г. ищецът е заплатил на адвокатското дружество 7 800 лв./6 500 лв. + 1 300 лв. ДДС/ съобразно клаузите на подписания между страните анекс, за което е издадена фактура № 1023.

РА е обжалван от управителя на дружеството Т. Ц.-Г., с жалба вх.№ 53-03-2224/12.08.2020 г. и с Решение № 1570/13.10.2020 г. директорът на дирекция „ОДОП“С. приема, че неправилно е отказан данъчен кредит в размер на 28 633,34 лв. главница и 16 870,06 лв. лихви, като в останалата част връща преписката за провеждане на нова ревизия. На 20.10.2020 г. ищецът заплаща на адвокатското дружество „Б. и партньори“ 4 176 лв. /3 480 лв. + 696 лв. ДДС/ съобразно клаузите на подписания между страните анекс, за което е издадена фактура № 1038.

Със ЗВР № Р 22002220006347-020-001/20.10.2020 г. е възложено извършването на повторна ревизия, резултатите от която са обобщени в РД № Р 22002220006347-092-001/12.05.2021 г. С РД са установени задължения по ЗДДС в размер на 17 877,74 лв. /11 324,57 лв. главница и 6 554,17 лв. лихви/.

Ревизията приключва с издаването на РА № 22002220006347-091-001/22.06.2021 г. С РА са установени задължения в размер на 11 324,57 лв. главница и 6 691,58 лв. лихви. На 02.07.2021 г. управителят на „Т.С.Лизинг-Ауто“ ООД подава жалба срещу РА вх.№ 53-03-1722 и с Решение № 1367/03.09.2021 г. директорът на дирекция „ОДОП“С. отменя РА изцяло. На 08.09.2021 г. ищецът заплаща на адвокатското дружество 2 076 лв. /1 730 лв. + 346 лв. ДДС/- договорено възнаграждение по анекса между страните, за което е издадена фактура № 1155.

С оглед изясняване на делото от фактическа страна е допусната и приета съдебно-счетоводна експертиза (ССЕ), неоспорена от страните, която съдът цени като компетентно изготвена и основана на писмените доказателства по делото От

заклучението на същата се установява следното:

С РА № Р-22221018005768-091-001 от 27.07.2020 г. /л.58/ са установени задължения по ЗДДС за довносяне в размер общо на 65 223,95 лв. - 42 817,91 лв. главница и 22 406,04 лв. лихви за просрочия към тях. С РА № Р-2200220006347-091-001 от 22.06.2021 г./л.96/ за м.07 2015 г. за ДДС се определя за довносяне сумата 6 435,00 лв. и лихви 3 826,35 лв.; за м.08.2015 г. – 4 889,57 лв. и лихви – 2 865,23 лв., общо 18 016,15 лв. за двата периода – главница и лихви.

С РА за поправка № П-2222-[ЕГН]-003-001/28.06.2021 г. /л.130/ общият размер на задължението се променя от 18 016,15 лв. /11 324,57 лв. ДДС и 6 691,58 лв./ на: главница за м.07 – 6 435,00 лв. и лихва 3 234,64 лв., за м.08 – главница – 4 889,57 лв. и лихва 2 415,63 лв., общо: 11 324,57 лв. главница и лихви 5 650,27 лв., сбор: 16 974,84 лв.

С Решение №1570/13.10.2020 г. на директора на дирекция „ОДОП“ при ТД на НАП С. се отменят задълженията, произтичащи от РА № Р-22221018005768-091-001 от 27.07.2020 г.: ДДС за довносяне, в размер общо на 42 817,91 лв. и лихви за просрочия към тях в размер общо на 22 406,04 лв., общо 65 223,95 лв. и административната преписка се връща на органа, издал заповедта за възлагане на ревизията, като се указва в 30-дневен срок от решението да бъде издадена нова заповед за извършване на ревизия.

С Решение №1367 от 03.09.2021 г. на директора на дирекция „ОДОП“ при ТД на НАП С. се отменя РА № Р-2200220006347-091-001 от 22.06.2021 г./л.96/, с който за м.07 2015 г. и за м.08.2015 г. за ДДС се определя за довносяне общо сумата 16 974,84 лв., след корекцията на лихвите /главница 11 324,57 лв. и лихви в размер на 5 650,27 лв./ и не остават задължения за довносяне от ищеца.

Предвид установените факти, съдът формира следните правни изводи:

Предявеният иск е процесуално допустим като предявен от активно легитимирана страна претендираща присъждане на обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразен административен акт срещу надлежен ответник – Национална агенция за приходите.

Разгледан по същество същият е частично основателен.

Съгласно чл.1, ал. 1 ЗОДОВ правото на обезщетение възниква, когато са претърпени вреди от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на органи или длъжностни лица на държавата или общината при или по повод изпълнение на административна дейност. Основателността на иска предполага предварителното установяване на точно определени от законодателя кумулативно налични предпоставки: незаконосъобразен административен акт или незаконосъобразно действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице на държавата или общината; този акт да е отменен по административен или съдебен ред; да е настъпила вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; да е налице пряка и непосредствена връзка между постановения незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие и настъпилата вреда. Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ обезщетение се дължи за всички вреди - както имуществени, така и неимуществени, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Цитираната правна норма сочи, че следва да се установи наличието на причинна връзка между вредите и незаконния административен акт, действие или бездействие, като елемент от горепосочения фактически състав, от който възниква обезщетителната отговорност на държавата. Под вредоносен резултат /вреда/ следва

да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно имуществените права и защитените от правото блага на увредения. При липсата на който и да е от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца /по аргумент от чл. 154, ал.1 ГПК, вр. чл.144 АПК/ е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

В ДОПК липсва разпоредба, уреждаща присъждането на разноски в административното производство по издаване и обжалване на ревизионни актове. В Тълкувателно постановление № 2/ 2014 от 19.5.2015 г. на ОСГК на ВКС Първа и Втора колегия на ВАС е прието, че когато в закона не е предвидена правната възможност да се искат и присъждат разноски, те може да се претендират в отделно производство, с иск по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. В този смисъл е и ТР № 1/15.03.2017 г. по т.д. № 2/2016 г. на ОСС на ВАС.

По делото е безспорно установено, че е осъществена първата предпоставка от сложния фактически състав на чл. 1, ал.1 ЗОДОВ – налице са отменени като незаконосъобразни административни актове. С Решение № 11570/13.10.2020 г. на директора на дирекция „ОДОП“ С. е отменен частично РА № Р-22221018005768-091-001/27.07.2020 г. за сумата 28 633,34 лв. главница и 16 870,06 лв. лихви, като в останалата част преписката е върната за извършване на нова ревизия, а с Решение № 1367/03.09.2021 г. на същия административен орган е отменен изцяло и издадения при новата ревизия РА № Р-22002220006347-091-001/22.06.2021 г.

Както бе изтъкнато по-горе едно от условията на АПК за образуване на производство по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е административния акт да е отменен по административен или съдебен ред. В ТР № 1/15.03.2017 г. по т.д. № 2/2016 г. на ОСС на ВАС е прието, че след като в тези производства гражданинът е ползвал адвокатска защита, защото не е могъл сам да се защити, то хонорара, платен на адвокат за осъществяване на тази защита не е нищо друго, освен имуществена вреда. От доказателствата по делото се установява, че след издаването на ревизионен доклад № Р-22221018005768-092-001/30.08.2019 г. ищецът е сключил на 09.09.2019 г. договор за правна защита и съдействие с адвокатско дружество „Б. и партньори“, както и анекс към този договор от същата дата. Предмет на договора е процесуално представителство и защита в ревизионното производство. Заплатен е и адвокатски хонорар в размер на 3 800 лв. без ДДС /фактура № 910/24.09.2019 г./С оглед изложеното съдът намира, че е осъществена и втората предпоставка от фактическия състав на чл.1, ал.1 ЗОДОВ – налице е имуществена вреда, причинена на ищеца следствие на административен акт, отменен като незаконосъобразен.

Не всяка вреда обаче подлежи на обезщетяване по реда на ЗОДОВ. Съгласно чл.4, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. В Решение № 81/27.01.2006 г. по гр. д. № 23/2005 г. на IV-то гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр. д. № 2439/2003 г. на същото отделение на Върховния касационен съд и други е възприето разбирането, че „...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на

деликвентна и вредите“. Следователно под "пряка и непосредствена" се разбира тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния административен акт, действието или бездействието на съответния административен орган, по силата на безусловно необходимата връзка между тях. Казано с други думи, причинна връзка е налице, когато вредите са в резултат на увреждането, настъпили са по повод на него и във връзка с него. Безспорно платеният адвокатски хонорар в размер на 3 800 лв. е пряка и непосредствена последица от издадения административен акт, тъй като възражението срещу РД и обжалването на РА е законово регламентирано и е единствено средство за защита на ищеца.

Не така стоят нещата обаче при договореното със сключения анекс допълнително възнаграждение. Предметът на договора за правна защита и съдействие от 09.09.2019 г. е „осъществяване на процесуално представителство и защита пред органите на НАП, Административен съд – София, както и пред Върховен административен съд при и по повод обжалването на Ревизионен доклад № Р-22221018005768-092-001/30.08.2019 г. на ТД на НАП-С., както и евентуално издадения въз основа на него акт - до окончателното решаване на спора с влязло в сила съдебно решение“. Предмет на сключения на същата дата анекс, с който е уговорен резултативният хонорар, е абсолютно същият, т.е. за една и съща по вид и обем работа са сключени два отделни договора с различно заплащане. Докато заплащането по първия договор безусловно е пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния административен акт, това изискване не е налице по отношение на уговореното и заплатено допълнително резултативно възнаграждение. С постигнатото споразумение по основния договор за правна защита и съдействие е определен вида и обема на адвокатската дейност. Въз основа на този договор адвокатът се ползва с всички права по Глава осма от Закона за адвокатурата и е длъжен да изпълнява всички свои задължения, визирани в Глава девета на ЗА. Договореното възнаграждение, в размер на 3 800 лв. без ДДС е съобразено с обжалвания интерес и с Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет. Следователно и без да е сключен допълнителен анекс адвокатското дружество трябва да изпълнява договорените по вид и обем задължения по оказване на правна помощ и съдействие на клиента във връзка с образуваното ревизионно производство. Изплатеното допълнително възнаграждение по сключения анекс не се явява пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния административен акт, тъй като всички действия по правна защита и съдействие вече са договорени с основния договор. При договорения анекс липсва неразделната взаимовръзка между издадения административен акт и потърсената от ищеца адвокатска защита. Както е отбелязано в ТР № 1/15.03.2017 г. по т.д. № 2/2016 г. на ОСС на ВАС „И. на обезщетението от неопозволено увреждане не е и не може да се превърне обаче в средство за неоснователно обогатяване, поради което и съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата – да е „обоснован и справедлив“, т.е. да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото и от държавния орган неопозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството“.

Неоснователно е възражението на ответника за прекомерност на договорения хонорар

от 3 800 лв. без ДДС. Този въпрос би могъл да се повдигне в настоящото производство, тъй като държавата не е имала възможност да го постави в процеса на ревизионното административно производство. Настоящата инстанция намира, че размерът на договорения хонорар 3 800 лв. без ДДС е съобразен както с обжалваемия интерес, така и с чл.8, ал.1, т.4 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет /в относимата за този период редакция/ и не се явява прекомерно завишен.

Върху уважената част на иска се дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от 28.06.2022г.-датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на задължението.

С оглед изложеното съдът намира, че исковата претенция за присъждане на обезщетение за причинени имуществени вреди в размер на 11 710 лв. изплатен допълнителен резултативен адвокатски хонорар се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена, ведно със съответните лихви.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. Ищецът е представил списък по чл. 80 ГПК (л. 186), с който е заявил разноски в размер на 2 845 лева, включващ заплатена държавна такса, в размер на 25 лева, депозит за вещо лице – 600 лв. и адвокатско възнаграждение – 2220 лв. Предвид правната и фактическа сложност на делото, извършените от пълномощника на ищеца процесуални действия, съдът намира, че възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение е неоснователно. На основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ предвид частичното уважаване на предявените искове, основателна е претенцията на ищеца за присъждане на сторените в съдебното производство разноски, в общ размер на 1169 лева, в т.ч. 25,00 лева – заплатена държавна такса, депозит за вещо лице - 600 лв. (подлежащи на възстановяване от ответника на ищеца в пълен размер предвид нормата на чл. 10, ал. 3, изр. 1 ЗОДОВ) и 544 лева – адвокатско възнаграждение, изчислено съразмерно на уважената част от иска на основание чл. 10, ал. 3, изр. 2 ЗОДОВ. Ответникът не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено лишава страната от правото да иска изменение на решението в частта на разноските. С оглед направеното искане и на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение определено по реда на чл.24 от Наредбата за правната помощ, в размер на 250 лева.

Така мотивиран, съдът

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите – С., [улица], да заплати на „Т.С. Лизинг-Ауто“ ООД, ЕИН:xx, със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 3 800 /три хиляди и осемстотин/ лева, причинени от издадени от органите по приходите в хода на ревизионни производства, незаконосъобразни административни актове РД № 22221018005768-092-001 от 30.08.2019 г., РА № Р 22221018005768-091-001 от 27.07.2020 г. и РА № Р 22002220006347-091-001 от 22.06.2021 г., състоящи се в направени от дружеството разноски по обжалване на същите актове пред директора на дирекция „ОДОП“ С., ведно с обезщетение за забава, в размер на законната лихва върху присъдената сума от 3800 лева, считано от 28.06.2022 г. до окончателното

изплащане на задължението, като **ОТХВЪРЛЯ** иска над уважения размер 3800лева до пълния предявен размер от 15 510 лева ведно със законната лихва, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите – [населено място], [улица], да заплати на „Т.С. Лизинг-Ауто“ ООД, ЕИН:хх, със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], разноси по делото в размер на 1 169 /хиляда сто шестдесет и девет/ лева.

ОСЪЖДА „Т.С. Лизинг-Ауто“ ООД, ЕИК:хх, със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], да заплати на Национална агенция за приходите - [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 250 /двеста и петдесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: